

— Тръбва да е дошълъ нощесть. Но е други, отъ чернитѣ! . . . — чудѣше се Денката.

А престарелиятъ Гра-Гра се спотаи въ гнѣздото, и Чикъ-Чирикъ отведе изплашения орлякъ къмъ градинитѣ.

Симеонъ Андреевъ.

КОШЪТЪ СЪ ЦАРВУЛИТЪ.

Народна приказка.

Имало едно време единъ сиромакъ човѣкъ. Той седналъ веднажъ край срутената си кжшурка и почналъ да проклѣна сиромашията си:

— Охъ! Пусто опустѣло това сиромашко теглило! По-добре да не съмъ се раждалъ! Нѣма ли да се намѣри нѣкой, та ако ще и дяволъ да е, да ме обогати? Нѣма ли да заживѣя и азъ като хората?

Още не изрекълъ сиромакътъ, предъ него застаналъ единъ дяволъ и рекълъ:

— Защо охкашъ, побратиме? Кажи, да чуя. Може да ти помогна.

— Ехъ, братко, де да можешъ да ми помогнешъ! Нѣма да ти забравя ни на този, ни на онзи свѣтъ! Отъ сиромашия охкамъ.

— Лесна работа! — рекълъ дяволътъ. — Ето ти една кесия жълтици. Твои ще бждатъ, ако ми подпишешъ на тая книга, че отсега нататкъ ще си мой човѣкъ.

— Да ти подпиша и веднажъ, и дваждъ, — отговорилъ човѣкътъ. — Не се търпи вече. Дошло ми е до гуша.

Дяволътъ извадилъ една бѣла книга и човѣкътъ подписалъ.

Човѣкътъ забогатѣлъ много. Каквато работа захващалъ, все печелѣлъ, защото дяволътъ му помагалъ.

Той видѣлъ веднажъ единъ беднякъ, спомнилъ си за своята сиромашия, извадилъ една жълтица и посег-